

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 902: Pháp Thân Chính Là Tự Tánh Thanh Tịnh, Gọi Là Tự Tánh Pháp Thân

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 077)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Pháp thân có hai nghĩa. Một là, Pháp thân chính là tự tánh thanh tịnh, gọi là Tự tánh Pháp thân. Đây là điều mà Phật và chúng sinh đều cùng có đủ, gọi là cái tánh đồng thể. Xét về mặt chúng sinh mà nói, còn được gọi là “Tại chướng Chân như” (Chân như bị che lấp trong chướng ngại), cũng được gọi là “Tại triền Pháp thân” (Pháp thân bị phiền não trói buộc).】

Tại sao lại nói tất cả các pháp đều là Phật pháp? Tại sao nói “Như Lai giả, chư pháp như nghĩa” (Như Lai nghĩa là các pháp đều như)? Nếu chúng ta hiểu rõ điều mà Phật nói trong kinh: “Tất cả chúng sinh đều có Phật tánh”, thì Phật tánh đó chính là tự tánh. Hữu tình chúng sinh thì gọi đó là Phật tánh; vô tình chúng sinh — cũng chính là động vật, thực vật, khoáng vật theo như cách gọi của chúng ta ngày nay — bao trùm toàn bộ tất cả mọi hiện tượng trong không gian vũ trụ. Động vật là loài hữu tình, chúng có tình thức, cho nên gọi đó là Phật tánh; còn thực vật và khoáng vật thì gọi đó là Pháp tánh. Thế nhưng, quý vị phải hiểu rõ rằng, Phật tánh và Pháp tánh là một tánh, chứ không phải là hai tánh. Cho nên, Đức Thế Tôn trong kinh Hoa Nghiêm có dạy: “Tình dữ vô tình, đồng viên chủng trí” (Hữu tình và vô tình, đồng viên mãn Nhất thiết chủng trí); “viên” chính là viên mãn, là viên mãn Nhất thiết chủng trí. Rõ được đạo lý này, hiểu được sự thật này, thì mới thực sự hiểu rõ thế nào gọi là “Đồng thể đại bi”, thế nào gọi là “Vô duyên đại từ”.

Xã hội ngày nay, có người đối xử với chúng ta rất tốt thì chúng ta liền sinh tâm nghi ngờ: Người đó có tâm ý gì, tại sao họ lại tốt với mình như vậy, họ có mưu đồ gì chăng? Phật Bồ Tát đối với tất cả chúng sinh, chính là tốt như vậy đó. Tại sao lại tốt đến như vậy? Là vì Đồng thể đại bi, vô duyên đại từ. Chư

Phật Bồ Tát đối nhân xử thế, tiếp vật đều dùng chân tâm, chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi. Chúng ta là người học Phật, làm học trò của Phật, làm đệ tử của Phật, thì học Phật ở chỗ nào? Trước tiên phải học cái tâm tồn giữ của Phật, phải học cách dụng tâm của Phật; tâm của chúng ta mà không giống với tâm Phật, thì sao có thể gọi là học Phật được chứ! Phật đối với người chân thành, chúng ta đối với người cũng phải chân thành; Phật đối với người bình đẳng, chúng ta đối với người cũng phải bình đẳng; Phật đối với người từ bi, chúng ta đối với tất cả chúng sinh cũng phải từ bi. Chúng ta phải bắt đầu học từ chỗ này, bắt đầu làm từ chỗ này, như vậy mới thực sự gọi là học Phật.

Tự tánh của chúng sinh và tự tánh của Phật là vô nhị vô biệt (không hai không khác), vậy tại sao lại gọi họ là chúng sinh, mà không gọi là Phật? Bởi vì tuy họ có tự tánh thanh tịnh, thế nhưng họ lại có chướng ngại. Do đó mà tự tánh thanh tịnh của họ không thể hiển lộ; điều này gọi là “Tại chướng Chân như”, vì họ có chướng ngại. Ở phần trước đã giảng với quý vị rồi, họ có “Sở tri chướng”, họ có “Phiền não chướng”; chúng ta thông thường gọi là “Nhị chướng”, hoặc nói là họ có “Tam chướng” (ba thứ chướng ngại): Hoặc chướng, Nghiệp chướng, Báo chướng. Đó cũng gọi là “Tại triền Pháp thân”; họ có Pháp thân thanh tịnh, tất cả chúng sinh mỗi mỗi đều sẵn có đầy đủ. Phật và chư đại Bồ Tát nhìn thấy rất rõ ràng, rất tường tận; tự tánh của họ, pháp thân của họ so với tất cả chư Phật Như Lai là vô nhị vô biệt. Chẳng qua hiện tại đang có một chút chướng ngại, bản thân họ chưa phát hiện, chưa giác ngộ ra. Như thế làm sao lại không bình đẳng được cơ chứ!